

cího rozsudku. Předpis §u 37 druhý odstavec českého řádu obecního ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák., není obsažen v moravském řádu obecním ze dne 15. března 1864, čís. 4 z. zák., nelze ho tedy použítí v podobných případech jiných, ani nelze rozšiřovati jeho platnost na jiné země. Tím však se stává bezpředmětnou i další úvaha dovolatelčina, že by mohlo běžeti jednak o zavinění z její neopatrnosti, jednak o zavinění obce ze zanedbání zákonité povinnosti, a že by v tomto případě bylo použítí předpisu §u 1304 obč. zák.

Čís. 5659.

Pokud nelze cizího (ruského) příslušníka ustanoviti opatrovníkem ruských kostelů v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 964/25.)

Návrh biskupa Sergia v Praze, by byl dosavadní opatrovník (tuzemec) sprostěn a novým opatrovníkem ruské církve v Karlových Varech byl ustanoven navrhovatel, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, r e k u r s n í s o u d z těchto důvodů: Stížnost není odůvodněna. Soud prvé stolice zamítl návrh stěžovatele, ježto dle §§ 192, 199 a 280 obč. zák., jakož i dekretu ze dne 23. června 1821, čís. 1771 sb. z. s. nebylo lze ustanoviti cizince za opatrovníka a ježto dosud právní stav, jak ruské církve na jedné straně, tak majetkových součástí jmění uloženého v Karlových Varech není dosti jasný, aby se stanoviska opatrovníckého soudu mohla býti změna v osobě opatrovníkově považována za vhodnou a účelnou. Podle názoru rekursního soudu připouští § 192 obč. zák. sice výjimky, ostatně však sdílí rekursní soud stanovisko soudu prvé stolice, že není tu nutkavého důvodu, by byla nařízena změna v osobě opatrovníkově. Dosavadní opatrovník koná svůj úřad bez závady.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 16 nesp. řiz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., bylo by lze dovolacímu rekursu proti souhlasným usnesením nižších soudů vyhověti jenom pro zřejmou nezákonnost, rozpor se spisy nebo zmatečnost. Nejvyšší soud neshledal těchto vad ani v napadeném usnesení ani v řízení. Po stránce právní nebylo by ani zásadní překážky, by navrhovatel nebyl ustanoven opatrovníkem, třebaš jest cizím státním občanem, neboť § 192 obč. zák. to výjimečně připouští, ale i nejvyšší soud jest toho názoru, že právní stav jak ruské pravoslavné církve, tak ruského kostela v Karlových Varech jest po uplynulých válečných a revolučních událostech i s hlediska mezinárodních styků i vzájemného poměru jednotlivých církví a státu posud příliš nejasným, než aby majetek ruského kostela v Karlových Varech mohl býti odevzdán do správy straně, jež si již nyní osobuje na něj právní nárok a bude si jej dojísta osobovati i v případě budoucího možného sporu. Dlužno dáti sice za

pravdu stěžovateli, že by se nesrovnávalo s určením ruského kostela jako účelového jmění, a se zákonným vedením opatrovnictví, kdyby majetek kostela byl odcizován svému bohoslužebnému účelu, a kdyby opatrovník svůj úřad zastával způsobem, který by urážel city pravoslavných věřících, ale nemůže býti pochybnosti o tom, že používání kostela i bohoslužebného nářadí lze vzájemnou dohodou opatrovníka a ruského duchovenstva upravit tak, by bylo vyhověno i zákonné zodpovědnosti opatrovníka i pravidlům pravoslavné církve. V případě neshody mohou si strany vyžádati rozhodnutí opatrovnického soudu. Změny v osobě opatrovníka není k tomuto účelu potřebí.

Čís. 5660.

Nejde o zrušovací usnesení podle druhého, nýbrž o změnu usnesení prvního soudu podle prvního odstavce §u 527 c. ř. s., zamítl-li první soud návrh na pokračování v prodejovém řízení z důvodu §u 12 konk. ř., kdežto rekursní soud uznal, že tento zákonný předpis na závadu není a nařídil prvnímu soudu, zrušiv jeho usnesení, by návrh po zákonu vyřídil, nepřihlížeje k použitému důvodu zamítacímu.

Ustanovení druhého odstavce §u 126 c. ř. s. neplatí pro dobu (60 dnů) ve smyslu §u 12 konk. ř.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 1101/25.)

Usnesením soudu ze dne 7. dubna 1925 byla povolena exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků firmy Š. Exekuce byla vykonána dne 11. dubna 1925 jednak poznámkou v zájemném protokole, jednak zabavením a převezením svršků do dražebny. Usnesením obchodního soudu ze dne 11. června 1925 byl na jmění firmy Š. vyhlášen úpadek, načež exekuční soud odložil výkon vnučeného zcizení na 60 dnů ve smyslu §u 11 konk. ř. Po uplynutí šedesátidenní lhůty navrhl vymáhající věřitel, by soud pokračoval v prodejovém řízení. Soud první stolice návrh zamítl, maje za to, že zástavního práva bylo nabyto v šedesátidenní lhůtě před vyhlášením úpadku, pročež jest je ve smyslu §u 12 konk. ř. pokládati za zaniklé. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by vyřídil návrh nepřihlížeje k použitému důvodu zamítacímu. Důvody: Stížnost jest důvodnou. Podle §u 78 ex. ř. a §u 125 c. ř. s. nečítá se den, do kterého připadá okamžik neb událost při počítání lhůty podle počtu dní, a podle §u 126 c. ř. s. početí a běhu zákonných a soudcovských lhůt nepřekážejí neděle a svátky. Zabavení v tomto případě bylo provedeno dne 11. dubna 1925 a počala tudíž šedesátidenní lhůta §u 12 konk. ř. dne 12. dubna 1925 a končila dnem 10. června 1925, jenž byl dnem všedním. V těchto 60 dnech však zabavení provedeno nebylo, nýbrž dne 11. dubna 1925, tudíž 61 dní před vyhlášením úpadku, takže použití §u 12 konk. ř. není na místě. Zamítl-li tedy první soudce jedině z důvodu §u 12 konk. ř. návrh vymáhající strany na pokračování prodejového řízení, přehlédnuv